

Sygn. akt II CNP 16/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 września 2017 r.,
skargi Gminy K.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 11 września 2015 r., sygn. akt III Ca (...)
wydanego w sprawie z powództwa B.Z.
przeciwko Powiatowi [...], H.K.,
M.K. oraz Gminie K.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanego
Powiatu [...]- [...] Zakładu Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
o zapłatę,

**odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od
pozwaney Gminy K. na rzecz powódki kwotę 1800,- (jeden tysiąc
osiemset) złotych z tytułu kosztów wywołanych wniesieniem
skargi.**

UZASADNIENIE

W wyniku wniesionej apelacji przez powódkę B.Z. i przez pozwaną Gminę K.,
Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 11 września 2015 r. zmienił wyrok Sądu
Rejonowego w Ł. z dnia 21 stycznia 2015 r. i uwzględniając apelację powódki
zasądził na jej rzecz od Gminy K. kwotę 25 000 złotych z odsetkami, oddalając

apelację w pozostałym zakresie i oddalając apelację pozwanej Gminy w całości oraz rozstrzygając o kosztach postępowania. Z uzasadnienia wyroku Sądu drugiej instancji wynika, że za prawidłowe uznał ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego oraz art. 415 k.c. jako podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego za wypadek, wskutek którego powódka doznała szkody na osobie przewracając się na oblodzonym chodniku, pozostającym we władaniu pozwanej. Uznał także zasądzoną przez Sąd Rejonowy kwotę 12 000 złotych zadośćuczynienia za krzywdę powódki (art. 445 § 1 w związku z art. 444 § 1 k.c.) za zbyt niską i ponownie analizując zebrany materiał w sprawie przyznał rację argumentom powódki wskazanym w apelacji i podwyższył zasądzoną kwotę, zgodnie z jej żądaniem do 25 000 złotych. Nie podzielił natomiast argumentów pozwanej w apelacji przez nią wniesionej, w której odpowiedzialność była przenoszona na współników spółki cywilnej pod nazwą „K.” (błędnie oznaczana w uzasadnieniu przez Sąd Okręgowy jako PPHU „K.” spółka cywilna) ze względu na umowę użyczenia tego fragmentu chodnika wraz z przyległą działką, zawartą przez pozwaną Gminę ze współnikami powołanej spółki cywilnej.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 11 września 2015 r. pozwana Gmina zarzuciła temu Sądowi naruszenie zaskarżonym wyrokiem przepisów prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 2, 5, 6, 8 i art. 30 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych w związku z art. 5 ust. 5 i art. 5 ust. 4 oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach, przez błędną ich wykładnię oraz uznanie, że odpowiedzialni za utrzymanie czystości i porządku są jedynie właściciele nieruchomości, a nie jej faktyczny użytkownik. Naruszenie przepisów prawa procesowego dotyczy art. 378 § 1 k.p.c. przez faktyczne nierozpoznanie apelacji pozwanego, polegające na nie rozważeniu zarzutów naruszenia, wskazanych w skardze a wcześniej w apelacji, przepisów ustaw. Skarżąca nie wniosła wprost o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem, tylko wskazała na tę niezgodność powołując się ponownie na naruszenie przepisów stosownych ustaw; wniosła o zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę powódka wniosła o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania albo o jej oddalenie z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia sądowego z prawem stanowi nadzwyczajny środek zaskarżenia. Stosownie do utrwalonego orzecznictwa i poglądów doktryny niezgodność ta musi być rażąca i nie wynikająca z różnych możliwości interpretacyjnych powoływanych przepisów. Nie może także kolejny raz powtarzać tej samej argumentacji prawniczej, która była przedstawiona w toku instancji i została przeanalizowana przez sąd rozpoznający wniesiony środek zaskarżenia, czyli apelację, jak w niniejszej sprawie. W skardze pozwanej Gminy polemizuje się z ustaleniami faktycznymi i ocenami prawnymi dokonanymi przez Sąd Okręgowy i prawidłowo, starannie, wyczerpująco uzasadnionymi. Skarga, o której mowa nie stanowi środka zaskarżenia wywołującego rozpoznanie sprawy przez trzecią instancję sądową, gdyż Sąd Najwyższy takową nie jest. Nie przeprowadza się także przed nim dodatkowego postępowania dowodowego, jak tego skarżąca oczekuje w zgłoszonych wnioskach.

W uzasadnieniu skargi pozwanej nie ma żadnych nowych argumentów, które by *prima facie* podważały prawidłowość ocen prawnych i ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd drugiej instancji. Nie są więc w żadnym stopniu spełnione przesłanki do stwierdzenia niezgodności zaskarżonego wyroku z prawem, a samo niezadowolenie z rozstrzygnięcia i subiektywne przeświadczenie strony postępowania, że ma rację nie wystarcza do zastosowania art. 424¹ k.p.c.

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 424⁹ k.p.c. uznać oczywistą bezzasadność skargi i odmówić jej przyjęcia do rozpoznania, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1, art. 424¹² i art. 398²¹ k.p.c.

jw